

Home » Captures » Les vinyes congelades en el temps de Manel Ollé

CAPTURES ULLDECONA

Les vinyes congelades en el temps de Manel Ollé

By A Prop — 02/08/2024 ⌚ 3 Mins Read

Text de Laia Viñas i fotografies de Judit Camacho

L'escriptor i professor Manel Ollé té una dèria per la conservació. Vol evitar a tota costa que paraules de sempre acaben desapareixent, i per aconseguir-ho, dixa impresos als seus llibres els mots que vol salvar de l'extinció. Però no només és la llengua el que el preocupa: també és es

guardià d'un centenar d'espècies de vinyes que ha anat recol·lectant i plantant a la seua finca a Ulldecona, a pocs metres de les Ventalles. A la vora del seu tros hi ha també un monument de pedra aixecat en honor a un alcalde del poble que va morir durant la guerra. Patix per si algú li causa algun mal o per si s'acaba fent malbé. Creu fermament que cal preservar els testimonis d'un món anterior.

“M’adono d’una manera molt clara que a la nostra zona hi ha una gran riquesa genètica, gran quantitat de varietats de plantes cultivades. Moltes varietats d’oliveres, de figueres, de massaneres... el que jo he fet amb les vinyes s’hagués pogut fer amb els garrofers, per exemple. Jo he conegut persones que sabrien donar el nom de divuit o vint varietats d’oliveres”, explica el professor. Té un mapa on localitza amb un cop d’ull on està cada vinya, però després de tants anys de cuidar-les, les coneix a totes a la perfecció.

Ollé, tot i que està establert a Tortosa des de fa anys, és natural d'Ulldecona. "A Ulldecona es feia molt de vi. Ara costa de creure perquè el paisatge ha variat totalment, però entraves al poble per la Creu del Coll i tot eren vinyes. Es va arribar a fer molt de vi, i d'una qualitat prou reconeguda. I després em vaig adonar que tothom arrencava la vinya, i això a mi em preocupava molt". Aquí comença el seu periple com a guardià de les varietats antigues de vinyes, un treball que l'autor ha fet durant dècades sense esperar res a canvi, només per si, en un futur, algú necessitava o volia replantar aquelles espècies oblidades. És una afició que no li ha donat cap benefici econòmic, al contrari, ja que no rep cap suport institucional.

“Les varietats les trec d’allí on estaven. Hi havia pagesos amb petites col·leccions”, contra Ollé, que llavors cursava els primers anys d’universitat. “La majoria eren més grans que jo perquè la col·lecció va començar quan era molt jove. Tots em van donar grans facilitats, tothom, de la manera més generosa i esplèndida, em va acollir. Fins i tot hi havia gent que va demanar llavors a terceres persones”. I així va tenir inici una col·lecció que ha tingut diverses seus. “Vaig començar en una finca que es diu la Pedrera, pràcticament en línia recta mirant a la mar, a les primeres moletes del Montsià. Però allà, la fauna m’ho atacava moltíssim. Després la vaig passar a prop de les escoles d’Ulldecona, la meua família hi tenia una finca, però costava molt arribar a la maduració. Allà, la vinya tenia alguna dificultat, no podia arribar a una qualitat excel·lent. I després vaig anar a la zona on la tinc ara. El meu pare em contava que, a principis del segle XX, aquí s’hi feia un vi extraordinari, molt bo”.

I este va ser el lloc ideal, el lloc on, a dia d’avui, conviuen i creixen el centenar de varietats que Ollé guarda. I, si tingués més temps, ho faria també amb les oliveres. L’apassiona la terra i els fruits que dona.